

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 171/03-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Daniela Švábyho a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Štefana Ogurčáka na neverejnom zasadnutí 11. februára 2004 prerokoval prijatú sťažnosť L. J., bytom K., zastúpenej advokátkou JUDr. M. S., K., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 676/98 a takto

r o z h o d o l :

Základné právo L. J. na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na to, aby jej záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná súdom, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 676/98 porušené nebolo.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2003 doručená sťažnosť L. J., bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. M. S., K., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote garantovaného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní o jej návrhu na vylúčenie veci z exekúcie vedenom pod sp. zn. 20 C 676/98.

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 171/03-7 z 2. októbra 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť na ďalšie konanie.

V rámci prípravy ústneho pojednávania sa na základe žiadosti ústavného súdu k opodstatnenosti prijatej sťažnosti (ďalej len „sťažnosť“) písomne vyjadrili obaja účastníci konania: Okresný súd Košice II, zastúpený jeho predsedom, vyjadrením sp. zn. Spr 1302/03 z 23. októbra 2003 a sťažovateľka, zastúpená svojou právnou zástupkyňou, stanoviskom z 25. novembra 2003 (doplneným podaním z 27. januára 2004).

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu dotknutého súdneho spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 20 C 676/98 (a aj súdneho spisu sp. zn. Ex 156/97, Er 2436/97) ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

1. Žalobou doručenou okresnému súdu 17. decembra 1997 sa sťažovateľka domáhala vylúčenia veci (bytu v K.) z exekúcie. Žalovanou v spore je Ing. K. K. z K. (ďalej len „žalovaná“). Sťažovateľka užíva predmetný byt, ktorý podliehal exekúcii vedenej pod sp. zn. Ex 156/97, Er 2436/97, v ktorej bol predchádzajúci užívateľ bytu povinným a jeho bývalá manželka Ing. K. K. z K. oprávnenou osobou.

2. Sťažovateľka v žalobe ako svoju adresu uviedla K. (ďalej len „adresa č. 1“). Okresný súd 27. januára 1998 vyzval sťažovateľku na adrese č. 1 na zaplatenie súdneho poplatku. Výzva bola vrátená poštou späť s poznámkou, že na uvedenej adrese je adresát neznámy.

3. Dopytom na Centrálnnej evidencii pobytu obyvateľov Slovenskej republiky (ďalej len „CEPO“) a na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „ORZP“) v mesiaci apríl 1998 okresný súd zistil, že sťažovateľka má trvalý pobyt na adrese K. (ďalej len „adresa č. 2“).

4. Okresný súd 16. apríla 1998 vyzval sťažovateľku na adrese č. 2 na zaplatenie súdneho poplatku (doručené 24. apríla 1998). Poplatok bol uhradený 28. apríla 1998 kolkovou známku.

5. Na výzvu okresného súdu z 28. júla 1998 sa žalovaná 7. augusta 1998 vyjadrila k žalobe. Uviedla, že vlastníctvo k predmetnému bytu ako jeho výlučná nájomníčka a členka stavebného bytového družstva určená právoplatným rozsudkom okresného súdu z roku 1994 nadobudla na základe zmluvy o prevode bytu v roku 1998.

6. Okresný súd 27. januára 1999 predvolal účastníkov na pojednávanie stanovené na 1. marec 1999. Zásielka zaslaná sťažovateľke na adresu č. 1 bola poštou vrátená späť 23. februára 1999 s poznámkou „zásielka v odbernej lehote neprevzatá“.

7. Na pojednávaní konanom 1. marca 1999 (sťažovateľka neprítomná) predložila žalovaná uznesenie Okresného súdu Košice I sp. zn. Er 2436/97-59, Ex 156/97 z 8. júla 1998 o zastavení exekúcie z dôvodu jej neprípustnosti. Pojednávanie bolo odročené na neurčito z dôvodu pripojenia exekučného spisu.

8. Okresný súd 1. júna 1999 predvolal účastníkov na pojednávanie stanovené na 16. jún 1999. Predvolanie zaslané sťažovateľke na adresu č. 1 bolo vrátené ako nedoručené. Pojednávanie bolo odročené na neurčito.

9. Okresný súd 30. júna 1999 predvolal účastníkov na pojednávanie stanovené na 12. júl 1999. Pre uvedenie nesprávnej adresy bola zásielka žalovanej vrátená späť. Taktiež predvolanie sťažovateľke na adrese č. 2 bolo vrátené späť. Pre neprítomnosť účastníkov bolo pojednávanie odročené na neurčito.

10. Súdny exekútor Ing. B. H., Exekútorský úrad pri Okresnom súde Košice I, 13. augusta 1999 vrátil okresnému súdu poverenie na výkon exekúcie č. 5803–001531, ako aj rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 436/93-34 z 2. apríla 1994 (exekučný titul) a návrh oprávnenej č. Ex 156/97 z 28. júla 1997, lebo exekúcia bola rozhodnutím okresného súdu č. k. Er 2436/97-59 z 8. júla 1998 zastavená.

11. Okresný súd 27. apríla 1999 predvolal účastníkov na pojednávanie stanovené na 20. september 1999. Predvolanie bolo účastníkom doručené 3. septembra 1999 (sťažovateľke na adrese č. 2).

12. Podľa úradného záznamu zo 17. septembra 1999 sťažovateľka telefonicky ospravedlnila neúčast' na pojednávaní pre chorobu svojho maloletého syna.

13. Pojednávanie konané 20. septembra 1999 bolo pre neprítomnosť sťažovateľky (predvolanie na jej adresu č. 2 bolo doručené 3. septembra 1999) odročené na 6. október 1999 (na ďalšie pojednávanie má byť sťažovateľka predvolaná pod hrozbou pokuty). Podľa úradného záznamu zo 17. septembra 1999 sťažovateľka ospravedlnila svoju neúčast' pre chorobu syna.

14. Pojednávanie konané 5. októbra 1999 (v zápise z pojednávania 20. septembra 1999 uvedený termín 6. október 2000) bolo pre neprítomnosť sťažovateľky (predvolanie na adresu č. 2) odročené na neurčito. Okresný súd urobil dopyt, či sťažovateľka trvá na podanej žalobe alebo ju vezme späť (doručený sťažovateľke na adresu č. 2 dňa 12. októbra 1999). V odpovedi z 11. novembra 1999 (v súdnom spise sa nenachádza), ktorú sťažovateľka pripojila k sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľka uvádza, že trvá na žalobe.

15. Okresný súd predvolal 29. októbra 1999 účastníkov na pojednávanie v termíne 22. december 1999 (sťažovateľku pod hrozbou predvedenia). Predvolanie bolo doručené sťažovateľke 6. decembra 1999 na adresu č. 2, žalovaná svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnila 21. decembra 1999.

16. Pojednávanie konané 22. októbra 1999 bolo pre neprítomnosť účastníkov odročené na neurčito.

17. Okresný súd 6. marca 2000 predvolal účastníkov na pojednávanie v termíne 27. marec 2000. Predvolanie bolo sťažovateľke doručené 10. marca 2000 na adresu č. 2 (žalovaná svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnila 27. marca 2000).

18. Pojednávanie konané 27. marca 2000 bolo pre neprítomnosť účastníkov odročené na 12. apríl 2000. Okresný súd uznesením nariadil predvedenie sťažovateľky (na adrese č. 2) cestou Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice III (ďalej len „polícia“).

19. Podľa úradného záznamu z 12. apríla 2000 sťažovateľka (pre chorobu maloletého syna) telefonicky ospravedlnila neúčast' na pojednávaní.

20. Pre neprítomnosť sťažovateľky bolo pojednávanie konané 12. apríla 2000 odročené na 10. máj 2000 (predvolanie políciou nebolo realizované). Okresný súd nariadil predvedenie sťažovateľky (na adrese č. 2) cestou polície.

21. Pojednávanie konané 10. mája 2000 pre neprítomnosť sťažovateľky bolo odročené na neurčito. Dôvod nerealizovania predvedenia sťažovateľky políciou nebol v zápise z pojednávania uvedený. Okresný súd nariadil predvedenie sťažovateľky (na adrese č. 2) políciou v termíne „ihneď“.

22. Okresný súd predvolal 10. októbra 2000 účastníkov na pojednávanie stanovené na 23. október 2000 (doručenie predvolania sťažovateľke nie je vykázané).

23. Pojednávanie konané 23. októbra 2000 bolo pre neprítomnosť sťažovateľky odročené na neurčito. Okresný súd zisťoval trvalý pobyt sťažovateľky cestou ORPZ Košice a CEPO Banská Bystrica.

24. CEPO 27. októbra 2000 a ORPZ 28. októbra 2000 oznámili okresnému súdu, že sťažovateľka má trvalý pobyt hlásený na adrese K.

25. Predvolanie na pojednávanie stanovené na 21. marec 2001 bolo účastníkom zaslané 2. marca 2000. Jeho doručenie sťažovateľke nebolo preukázané. Pojednávanie bolo pre neprítomnosť účastníkov odročené na neurčito.

26. Podľa vyjadrenia zákonného sudcu z 28. mája 2001 k sťažovateľkinej sťažnosti bolo vytýčených 11 pojednávaní, na ktorých sa sťažovateľka ani raz nezúčastnila (a ani nebolo realizované predvedenie), v dôsledku čoho nebolo možné vec ukončiť.

27. Okresný súd 21. augusta 2001 vyzval sťažovateľku (na adrese č. 2), aby sa vyjadrila, či trvá na podanej žalobe. Pošta vrátila 17. októbra 2001 zásielku späť s tým, že ju sťažovateľka neprevzala v odbernej lehote.

28. Okresný súd uznesením z 10. decembra 2001 nariadil predvedenie sťažovateľky (na adrese č. 2) na pojednávanie stanovené na 19. december 2001.

29. Podľa oznámenia polície z 19. decembra 2001 sťažovateľku nebolo možné predviesť, lebo sa údajne zdržiava na chate na neznámom mieste a iný pobyt trvalý alebo prechodný zistený nebol.

30. Okresný súd 4. marca 2002 predvolal účastníkov na pojednávanie v termíne 27. marec 2002 (sťažovateľku na adrese č. 2 prostredníctvom predvedenia políciou). Žalovaná 26. marca 2002 ospravedlnila svoju neúčast'.

31. Pojednávanie konané 27. marca 2002 bolo pre neprítomnosť účastníkov odročené na neurčito.

32. Polícia 3. apríla 2002 oznámila okresnému súdu, že sťažovateľka sa v deň predvedenia v mieste svojho trvalého bydliska nenachádzala.

33. Okresný súd 19. apríla 2002 nariadil predvedenie sťažovateľky (na adrese č. 2) v čase od 8.00 do 14.00 h v termíne „ihneď“.

34. Polícia 3. mája 2002 oznámila, že sťažovateľka sa v mieste svojho trvalého bydliska nezdržiava. Polícia 5. mája 2002 oznámila, že sťažovateľku nemohli predviesť ani po opakovaných previerkach (na zvonenie nikto neotváral).

35. Okresný súd 23. júla 2002 opätovne nariadil predvedenie sťažovateľky (na adrese č. 2).

36. Polícia 7. augusta 2002 oznámila, že sťažovateľka nebola doma (údajne bola v zamestnaní), jej otec nevedel uviesť adresu zamestnávateľa.

37. Okresný súd 23. septembra 2002 nariadil predvedenie sťažovateľky (na adrese č. 2). Podľa oznámenia polície z 26. septembra 2002 sťažovateľka v čase previerky nebola doma a iný pobyt zistený nebol.

38. Okresný súd 21. októbra 2002 nariadil predvedenie sťažovateľky (na adrese č.2). Podľa oznámenia polície z 20. novembra 2002 sa sťažovateľka na uvedenej adrese nezdržiavala a iný jej pobyt zistený nebol.

39. Okresný súd 22. novembra 2003 zisťoval cestou CEPO a ORPZ Košice bydlisko sťažovateľky. Podľa ich odpovedí zo 6. decembra 2002 je sťažovateľka trvale hlásená na adrese K.

40. Okresný súd 26. februára 2003 nariadil predvedenie sťažovateľky (na adrese č. 2) políciou. Polícia 26. marca 2003 oznámila, že sťažovateľka sa na uvedenej adrese nezdržiava. Podľa tvrdenia jej otca už nebola 2 mesiace doma a býva niekde na Sídlistku Terasa. Otec oznámil adresu jej pracoviska, návštevou ktorého polícia zistila, že sťažovateľka nebola v práci už dva dni. Iný pobyt sťažovateľky polícia nezistila.

41. Okresný súd 24. októbra 2003 predvolal účastníkov na pojednávanie v termíne 18. november 2003. Predvolanie zaslané sťažovateľke na adresu č. 2 bolo vrátené späť, lebo zásielku si sťažovateľka neprevzala v oznamovacej lehote.

42. Podľa úradného záznamu z 19. novembra 2003 bolo pojednávanie (19. novembra 2003) odročené na 10. december 2003. Doručenie predvolania sťažovateľke nie je vykázané (a ani uvedená adresa, na ktorú bolo zaslané). Žalovaná 5. decembra 2003 ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní.

43. Pojednávanie konané 10. decembra 2003 bolo pre neprítomnosť účastníkov odročené na neurčito.

44. Nahliadnutím (29. januára 2004) do súdneho spisu sp. zn. Er 2436/97 (Ex 156/97) ústavný súd zistil (podľa zápisnice zo 6. augusta 1997), že exekučným titulom v predmetnej veci bol právoplatný rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 436/93-34 z 2. apríla 1994, ktorým bolo bývalému manželovi žalovanej uložené vypratáť v jej prospech byt č. 13 v K.

45. Uznesením okresného súdu č. k. Er 2436/97-59, Ex 156/97 z 8. júla 1998 bolo námietkam povinného proti exekúcii vyhovené, exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú a exekučné konanie bolo zastavené.

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa odseku 2 citovaného článku ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa odseku 3 citovaného článku ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...)“.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná súdom (...)“.

2. V petite sťažnosti sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol takto:

„Okresný súd Košice II porušil základné právo L. J. v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 676/98 aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené jej čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a aby sa jej vec prejedнала v primeranej lehote, zaručené jej čl. 6 ods. 1 DOHOVORU o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresnému súdu Košice II sa prikazuje konať v konaní 20 C 676/98 bez zbytočných prietáhov.

L. J. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Okresný súd Košice II je povinný vyplatiť právnej zástupkyňi sťažovateľky JUDr. M. S., K. trovy právneho zastúpenia podľa § 13 ods. 8 vyhlášky č. 163/2002 na účet v sume 8 800 Sk, do 3 dní od právoplatnosti nálezu.“

Požiadavku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodnila tým, že „už šiesty rok deň čo deň žije v stresovej situácii vznikajúcej z toho, že či bude ako slobodná mamička nútená sa z predmetného bytu s mal. D. nar. ... vysťahovať alebo nie a preto už 6 rok sa nachádza v stave právnej neistoty pokiaľ ide o to kde bude potom bývať ak súd jej vec včas nerozhodne a ak bude vykonaná exekúcia na predmetný byt“.

3. Predseda okresného súdu v už vyššie citovanom vyjadrení k predmetnej sťažnosti uviedol, že „nemožnosť vo veci konať a túto rozhodnúť, zapríčinila výlučne sťažovateľka sama, a to od samotného podania návrhu, v ktorom neuviedla adresu svojho trvalého pobytu, ale takú, na ktorej sa vôbec nezdržiavala. Sťažovateľka nielen že svojím správaním neumožnila doposiaľ ukončiť vec, v ktorej je žalobkyňou a v ktorej sa obrátila so

sťažnosťou na ústavný súd, ale navyše sťažuje prácu súdu, ktorý v jej veci opakovane vytyčoval pojednávania vďaka sťažovateľke úplne bez efektu a na úkor iných účastníkov, čo pri enormnej zaťažnosti sudcov tunajšieho súdu nie je zanedbateľná skutočnosť“, a vyslovil názor, ... „že neukončenie konania v predmetnej veci do dnešného dňa zapríčinila výlučne žalobkyňa (sťažovateľka), ktorá sama počas obdobia celých rokov, už od podania samotnej žaloby, spôsobovala prieťahy v danom konaní. Ňou podanú ústavnú sťažnosť považujem preto za úplne nedôvodnú“.

4. Právna zástupkyňa vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu uviedla, že „Sťažovateľka sa domnieva, že z obsahu jej žaloby a tam uvedeného bydliska (nie trvalého), ktoré sťažovateľka jasne uviedla, je zjavne poznateľné, že býva v byte p. P. H., na byt ktorého začalo exekučné konanie a preto nebol dôvod predvolania súdu po tri posledné roky doručovať na adresu trvalého bydliska sťažovateľky. Ak tak súd robil nepostupoval správne, pretože sťažovateľka uviedla adresu svojho skutočného nie evidenčného bydliska ako slobodná matka mal. syna D., ktorý bol viackrát hospitalizovaný a operovaný pre vrodenú vadu nôh, čo jej bránilo v r. 1999 a začiatkom r. 2000 zúčastniť sa pojednávania súdu, nakoľko ju súd predvolal na pojednávanie z adresy, ktorú uviedla vo svojej žalobe.

Sťažovateľka preto formálne a nesprávne jej predvolávanie na pojednávania súdu z adresy jej trvalého bydliska považuje za nesprávny postup súdu v jej veci a za súdom zavinené zbytočné prieťahy súdneho konania, ktoré preto trvá päť rokov“.

5. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti vyslovil opakovane názor, podľa ktorého je účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (t. j. aj rozhodnutia všeobecných súdov). Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, a preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Predmetom konania pred okresným súdom bol sťažovateľkin návrh (žaloba) na vyňatie veci (bytu) z exekúcie. Hroziace vyst'ahovanie sa z bytu podliehajúceho exekúcii bolo príčinou stavu právnej neistoty sťažovateľky, do ktorého sa v dôsledku návrhu na nútený výkon súdneho rozhodnutia (o súdom uloženej povinnosti uvoľniť byt) sťažovateľka dostala.

Ako to vyplýva z vyššie uvedeného (bod 45 II. časti) prehľadu súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 20 C 676/98 a exekučného spisu sp. zn. Er 2436/97, Ex 156/97, bola predmetná exekúcia vyhlásená za neprípustnú a exekučné konanie uznesením z 8. júla 1998 zastavené.

O zastavení exekučného konania sa zákonný sudca dozvedel najneskôr z prednesu žalovanej na pojednávaní konanom 1. marca 1999 (na ktorom sa sťažovateľka nezúčastnila, hoci jej predvolanie bolo doručené na adresu č. 1, na ktorej sa mala, ako to vyššie uvádzala vo svojom stanovisku, zdržiavať), prípadne 13. augusta 1999, keď exekútor vrátil okresnému súdu poverenie na vykonanie exekúcie z dôvodu jej (už vyššie uvádzaného) zastavenia.

Vzhľadom na uvedené možno mať pochybnosti, či zastavením exekučného konania nezanikol dôvod (vylúčenie predmetného bytu z exekúcie), ktorý vyvolal stav právnej neistoty sťažovateľky v predmetnom konaní, a či neodpadol aj účel (t. j. odstránenie stavu právnej neistoty) základného práva, ktorého ochrany sa sťažovateľka podaním svojej sťažnosti na ústavnom súde dožadovala.

Na snahu okresného súdu o ukončenie predmetnej veci (dopyt na žalovanú zo 6. októbra 1999, či trvá na podanej žalobe, alebo ju berie späť) reagovala sťažovateľka negatívnou odpoveďou zo 7. novembra 1999.

Na ďalší (totožný) dopyt okresného súdu z 10. decembra 2001 sťažovateľka (neprevzala ju v stanovenej odbernej lehote) neodpovedala.

Podľa už citovaného vyjadrenia zákonného sudcu (z 28. mája 2001) vzhľadom na permanentnú neúčast' sťažovateľky na pojednávaniach „nebolo možné vec ukončiť“.

6. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 3/00).

V danom prípade ústavný súd bez toho, aby preskúmal všetky uvedené základné kritériá, dospel k záveru, že práva sťažovateľky, tak ako ich vymedzila v petite svojej sťažnosti (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušené neboli.

Odhladnuc od pochybností o existencii účelu požadovanej ochrany, resp. existencii konania (jeho časti), ktorým mali byť tieto práva porušené, ústavný súd vzal do úvahy tú skutočnosť, že konanie okresného súdu bolo ovplyvnené nedostatočnou spoluprácou sťažovateľky na úspešnom priebehu (a tým aj ukončení konania), teda dĺžka jeho trvania bola negatívne ovplyvnená týmto prístupom sťažovateľky.

Obranu sťažovateľky prednesenú v stanovisku z 25. novembra 2003 spočívajúcu v tvrdení, že okresný súd jej mal adresovať listové zásielky na adresu uvedenú v žalobe (adresa č. 1), a nie na adresu jej trvalého pobytu (adresa č. 2), ústavný súd neakceptoval. Z vyššie vykonaného chronologického priebehu konania totiž vyplýva, že sťažovateľka prevzala niektoré zásielky na adrese č. 2 (napr. z 24. apríla 1998, 3. septembra 1999, 12. októbra 1999, 6. decembra 1999 a 12. apríla 2000 ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní, keď mala byť predvedená z adresy č. 2 políciou) a naopak niektoré zásielky na adrese č. 1 neprevzala (napr. výzva z 27. januára 1998, predvolanie na pojednávanie z 27. januára 1999, 1. júna 1999).

Ústavný súd prihliadol tiež na to, že sťažovateľka dôsledne nespĺnila svoju zákonom ustanovenú povinnosť a neurčila presnú adresu svojho bydliska, prípadne pobytu a včas neinformovala okresný súd o ich zmene (v dôsledku čoho aj snaha polície zabezpečiť jej predvedenie a zistiť miesto jej pobytu bola neúspešná).

Ústavný súd vychádzajúc z toho, že okresný súd konal plynulo, ako aj z toho, že na doterajšej dĺžke konania malo značný vplyv správanie sťažovateľky, konštatoval, že označené základné právo sťažovateľky porušené nebolo.

7. Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, že vyslovil, že právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušené nebolo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2004